

GLASILO

DELOVNEGA KOLEKTIVA LIP BLEDA

LETO VI.

ČETRTEK, 15. JANUARJA 1976

Št. 1

Povezanost prizadevanj

Še bolj kot drugače, smo z začetkom novega leta pozorni na vsa dogajanja okoli nas. Med drugim nas predvsem zanima kot proizvajalce koliko bo dela, kakšno bo to in če bo v zvezi s tem dohodek neokrnjen.

Kadar govorimo o delu, pri tem že mislimo na rezultate tega. Istočasno nam delo narekuje tudi prizadevanja, da bodo rezultati čim boljši, proizvodnja čim večja. V prizadevanjih za večji dohodek pa bomo morali odpravljati pomanjkljivosti, ki so ovira za doseganje boljših uspehov.

Tako bo potrebna stalna analiza in prizadevanja za zmanjšanje izostankov z dela. Potrebna bo resna zadolžitev nosilcev proizvodnje. Nujno bo proučiti in izboljšati izkoriščanje delovnega časa, surovin in materialov. Odpravljati bo bolj dosledno nesmotrne ureditve delovnih mest. Tudi letos bodo okrnjena sredstva investicij, zato bodo toliko bolj važne najboljše izbire gradenj, strojev in drugih sredstev za delo. Poleg smotrne izbire materialov in surovin bo važna pravočasna nabava teh.

Delo je lahko lažje, težje in je dobro ali slabo opravljeno, kar je odvisno od sposobnosti zaposlenih. Na vsako delovno mesto pravega človeka. Več resnosti in za skupne cilje bo tudi vnaprej ciljev posameznikov s smislom za skupne cilje bo tudi naprej pogoj za dobre uspehe. Stalno izobraževanje zaposlenih je potrebno ne samo v cilju za dosego potrdila o uspešno opravljenem izpitu, temveč za vzpostavljanje z ljudmi, stroji, materialji in delom, za lažje sporazumevanje, razumevanje in opravljanje delovnih nalog in doseganja boljših uspehov.

Vsako delo mora biti opravljeno kvalitetno in pravočasno. Če izdelek ne bo izdelan v času, ki ga kupec planira za zadovoljitev svojih potreb, nastane vrzel, ki prizadene več ljudi v verigi, kjer posamezni člen ne sme popustiti za trdno povezavo in dosego končnega cilja. Delovna organizacija, kot proizvajalec bo s premajhno proizvodnjo zmanjšala dohodek, s tem bo manj sredstev za osebni dohodek, za sklade, za investicije. Če izdelki niso v redu in pravočasno narejeni, je prodajni sektor v stalnem konfliktu s proizvodnjo. Kupci izgubljajo zaupanje v proizvajalca. Seznam kupcev se oži. Veriga nezadovoljstva in neopravljenih del se razteza že naprej. Grosist ne more nuditi trgovini, izvajalcu del, ki določeni izdelek potrebuje. Potrošnik, ki izdelek potrebuje za normalno vsakdanje življenje in še posebej za zadostitev težnj za izboljšanje standarda.

Vsi ljudje imamo načrte. Te skušamo uresničiti po najkrajši poti z najmanj napora in najmanjšimi stroški. Čim bolj se približamo cilju, tem uspešnejši smo. Vsi členi v verigi proizvajalec — potrošnik bodo trdnější, če bomo sodelovali z najboljšimi močmi vsi zaposleni. Nujno je, da imamo ljudje cilje. Dobro delo vodi tudi k izboljšanju stan-

darda v delovni organizaciji in nasploh. Tega pa bomo dosegli s kvalitetnimi proizvodji in visoko produktivnostjo.

Vsak posameznik mora imeti

te težnje v sebi. V končni fazi bo to cilj skupine ljudi, celotne družbe v širšem pomenu besede.

Dolgoročnost zastavljene poti nekega dela, opravljanje tega v domenjenih količinah, kvaliteti, rokih bo pri urejenih socialno družbenih, ekonomskih pogojih uspeh delovne organizacije in družbe kot celote. Uspeh pa bo tem popolnejši z urejenimi medsebojnimi odnosi med ljudmi in plemenitenjem samoupravnih družbeno-političnih odnosov.

TAND

Kaj pogrešamo v našem časopisu »Glasilo« in drugih tovarniških glasilih

(Seminar: Piran od 18.—23. avgusta 1975)

Poleg ocene, kako in koliko glasil delovnih skupnosti uresničujejo svoje naloge v sistemu samoupravnega obveščanja, je pomembno tudi, kdo so avtorji objavljenih sestavkov. Ugotovljeno je namreč, da komaj vsak deseti sestavek napiše delavec iz neposredne proizvodnje. Torej se pojavljajo na straneh glasila samo določene skupine članov delovne skupnosti. Večino prispevkov pripravijo delavci v uredništvih ali stalni dopisniki, ki pa jih je žal zelo malo.

Na straneh glasil se med ostalimi dopisniki najpogosteje po-

To bi bil velik prispevek k boljšemu informiranju in veren odraz delavčeve prisotnosti v samoupravnem socialističnem sistemu.

Zato poudarjam in vas tudi opozarjam, da je to GLASILO naše oziroma vaše in da lahko vsak posameznik naše delovne skupnosti lahko tudi aktivno sodeluje pri vsebinski podobi »Glasila«.

S tem bo »Glasilo« LIP Bled, postalo res tribuna kolektiva — tribuna vseh članov naše delovne skupnosti.

Branko Sodja

javljajo vodilni delavci — zelo slaba desetina prispevkov pa je izpod peresa neposrednih proizvajalcev.

Res je, da je delež sestavkov, ki jih napišejo uredniki in stalni dopisniki velik, to pa predvsem zato, da glasila lahko uresničijo svoje koncepte, ki so jih zadali s predvideno informacijsko politiko in da objavijo vanj del tistega, kar je sprejeto na sejah uredniških odborov.

Tudi v našem Glasilu je slika podobna. Zelo poredko se namreč zgodi, da bi tudi neposredni proizvajalec, delavec pri stroju, vodja stroja ali izumski delovodja kaj napisal za objavo v naš časopis. Pa ne, da bi ne imel možnosti. Vsak lahko napiše tisto, kar čuti, vsak lahko postavi vprašanje, ki bi bilo zanimivo za cel kolektiv oziroma podjetje. Opaža se že tudi, da to pomanjkljivost skuša uredniški odbor zapolniti s pogovori, intervjuji in z vsemi drugimi oblikami izražanja.

Prav gotovo bi bile informacije, ki bi jih napisal neposredni proizvajalec, izvirna stališča, način izražanja, govorjenja in pripovedovanja za vse zanimive.

Uresničimo cilje

Leto 1975 je za nami, vstopili smo v novo leto 1976 in spet bomo na svojih starih delovnih mestih. Vsak se bo dalje trudil, da bo letošnje leto bolj uspešno iz vseh vidikov, posebno pa da bo letošnje leto bolj plodno na gospodarskem področju.

Že pred jesenjo preteklega leta smo si zastavili marsikateri plan, ki ga bomo oziroma, ki bi ga rešili. Ko pa smo v decembru pregledali bežno naše uspehe, poročila, pa smo bili postavljeni pred dejstvo, da bi lahko veliko več storili, veliko več naredili za boljše uspehe. Prodajne možnosti bi lahko bolj razširili, lahko pa bi bila še boljša tudi sleherna disciplina na različnih delovnih mestih v DO. Pri tem ne mislimo samo na določene ljudi, ne menimo dati v javno obravnavo, da npr. Jožek Prilaznik ne opravlja svojega poklica tako, kot bi lahko in da premalo da od sebe. S tem mislim poudariti, naj bi bilo več samokritike, kajti kritike od drugih je že tako dovolj. Sleherni naj bi se zavedal, da je od njegovega dobrega poslovanja v neprekinjeni verigi dela odvisen položaj celotne gospodarske organizacije.

Od individualne delovne storilnosti in sposobnosti lako preide mo na dobro kolektivno jedro vseh delovnih ljudi.

Ne smemo pa spet strogo obsojati samo naše TOZD-e, prav

tako pa spet ne smemo ostro kritizirati DSSS z besedami, da bi lahko bilo boljše v preteklem letu kakor je pokazalo resnično stanje. Besede ostanejo besede na papirju, toda prava dejanja in zagrizeni posli nam manjkajo. Povečala naj bi se medsebojna kontaktiranja in povezava med TOZD in DSSS, sklepi pa naj bi se v čim bogatejši obliki uresničevali in naj bi se v izpopolnjeni obliki rešili.

In če smo si na začetku leta postavili trdne cilje, pa ne smemo prezreti dejstva, da je za vodilna delovna mesta potrebna velika odgovornost, zbranost in resnost, poseben napor in železna volja, katera nam bo skupaj prinesla veselje in večjo voljo do vsakdanjega in sicer monotonega dela.

Očitkov in kaj bi lahko vse bilo, pa ni ... sem navedla dovolj.

Vsaka gospodarska organizacija si zastavi koncem leta plane v okviru finančnih zmognosti. Treba je biti stalno na tekočem s temi plani, se v redu držati zastavljenih ciljev skozi tekoče leto.

Poslovali bomo tako, da bodo res maksimalno izkoriščene prodajne možnosti. Le tako bomo na koncu leta 1976 rekli, da smo veseli naših uspehov, da so bili le ustvarjeni viški pri našem delu.

Jana Beravs

Končno je zgrajen objekt prizidek proizvodne hale. Tehnični prevzem objekta je bil 23. decembra 1975. Razen prizidka smo v letu 1975 dogradili tudi dve lopji za skladiščenje naših polizdelkov in izdelkov ter novo čistilno napravo — vsedalnik.

Potreba za takim objektom se je kazala že nekaj časa in po velikih težavah, ki so običajne spremljevalke investicij, smo ga v enem letu dogradili. Prizidek je zgrajen iz potrebe in želje, da bi se delavci na delovnih mestih bolj počutili. V objektu smo dobili nove prostore za pripravo lepil, nova skladišča, laboratorij, pisarne, vzdrževalne delavnice in toplotno postajo. Zgrajene so tudi garderobe za ženske in moške ter sanitarije; garderobe bo potrebno opremiti še z omaricami.

Investicija ni poceni, zato upamo, da bomo objekt znali čuvati in vzdrževati ter s pridom uporabljati in si z delom v tem objektu ustvarjati in širiti novo materialno bazo.

Franci Langus

OOZK TOZD »Tomaž Godec«

Dne 19. 12. 1975 je bila v TOZD »TOMAŽ GODEC« volilna konferenca OO ZK. Pregledalo se je delo OO ZK v času od zadnje konference. Minilo je obdobje dela, ki je potekalo v vzdušju mnogih notranjih in zunanje-političnih dogodkov, ki so prinašali v izvršitev mnogo aktualnih nalog. Ugotovljeno je bilo, da v začetnem obdobju sekretar kot sekretariat pa tudi članstvo ni odigralo tiste vloge, kot bi jo moralo. Ta dejavnost se je izboljšala po VII. kongresu ZKS in X. kongresu ZKJ. Kljub temu, da je bila pogostnost sestankov večja in da je danes že možno ugotoviti vpliv ZK med kolektivom, še vedno mislimo in prepričani smo, da bi lahko storili več kot smo. Vpliv delovanja OO je čutili v njenem okolju kot je že omenjeno, to pa lahko ugotovimo ob neposrednem kontaktu z zaposlenimi. Ta vpliv se odraža tudi preko aktivov družbeno-političnih organizacij, ki se sklicujejo za reševanje določenih važnejših vprašanj in pri delu s samoupravnimi organi.

Kaj je bilo napravljenega:

Sekretariat je imel 6 sestankov, na njih se je obravnavalo:

- sprejem novih članov — 2 ×
- analizo gospodarskega stanja v TOZD in DO ter smernice za bodoče delo — 3 ×
- stabilizacijski program TOZD — 2 ×

- priprave na konferenco ZK
- predkandidacijske postopke za volitve delegatov v občinsko skupščino in samoupravne organe
- naloge VII. kongresa ZKS in X. kongresa ZKJ
- udeležba na raznih političnih seminarjih, politični šoli in še druga vprašanja

OOZK je imela 7 sestankov, obravnavano pa je bilo naslednje:

- delovanje članov v OOZK, DPO TOZD in v okviru Krajevnih skupnosti
- delovanje članov v okviru KS

- problematiko oziroma analizo gospodarskega stanja v TOZD in DO — 2 ×

- delo samoupravnih organov TOZD
- informacijo predsedstva CK ZKJ

- stabilizacijski program TOZD in DO — 2 ×

- investicije
- osebne dohodke
- odnose LIP — GG
- delo OO ZSMS TOZD
- družbeno samoznašičito
- kadrovske politike
- red in disciplino — 2 ×
- predloge samoupravnih aktov TOZD, DO in SOZD
- organizacijo TOZD, DO in SOZD

- sprejem novih članov — 2 ×
- odnos članov ZK do religije
- poleg tega so se obravnavala še druga tekoča vprašanja npr. teden komunista, udeležba v politični šoli, seminarjih, akcija Kumrovec, izdelava predlogov za imenovanje vodstev DPO, samoupravnih organih na vseh nivojih.

Za večje naloge oziroma za njihovo reševanje so bili na pobudo OO ZK sklicani trije aktivni DPO, na katerih se je obravnavalo:

- gospodarjenje v podjetju — 2 ×
- problematiko dela TOZD, DO in SOZD
- prodaja opažnih plošč
- delo samoupravnih organov in DPO
- akcijo za izgradnjo ceste Jereka—Podjelje
- predlog Sindikalne liste za leto 1967 in še druga vprašanja.

Ako na kratko ocenimo rezultate obravnavanega dela lahko ugotovimo, da so bile nekatere naloge v celoti, nekatere pa samo zadovoljivo rešene. Naloge se je reševalo s pomočjo krajevnih in občinskih faktorjev ZK ter sveta ZK LIP Bled.

Ugotovljeno je bilo, da se akcijski program za stabilizacijo izvaja, da je bilo sprejetih v članstvo ZK 12 novih članov, tako da OO ZK šteje sedaj 30 članov, da sta se red in disciplina izboljšala, da je bila izvedena organizacija TOZD, da je bil razčiščen odnos članov do religije, da so se člani udeleževali političnih seminarjev in politične šole in še druga vprašanja.

Precej nalog pa je še ostalo delno ali popolnoma nerešenih, ki bodo prav gotovo pred bodočim vodstvom OO ZK postavile pre-

Pobudnik za opravljeno delo in uspešno reševanje nalog v preteklem obdobju je bil sekretariat OO ZK, svet ZK LIP Bled in Komite občinske konference ZKS.

Na podlagi podanega poročila in razprave je bil sprejet okvir programa dela, ki naj bi ga izdelal novi sekretariat.

Program naj bi zajemal naslednja področja:

- nadaljnje poglobljanje samoupravnih odnosov na podlagi Ustave in novega Zakona v organizacijah združenega dela
- nadaljnje naloge za uresničevanje politike gospodarske stabilizacije oziroma uresničevanje resolucije o osnovah skupne politike ekonomskega in socialnega razvoja in naloge za uresničevanje lastnih stabilizacijskih programov

- organiziranje, delovanje in obnavljanje dela v ZK
- usposabljanje komunistov
- kadrovske politike
- samoupravno delavsko kontrolo
- vzgojo, izobraževanje in kulturno osveščanje
- razvijanje, povezovanje in integracije
- ter še druga aktualna vprašanja.

Za sekretarja OO ZK je bil izvoljen Mencinger Franc, v sekretariat pa Zitnik Franci, Taler Niko, Krapež Edo, Vidmar Marija, Teraž Ivanka, Kitič Zdravko.

Za evidentičarja Teraž Ivanka.

Za blagajnika Stare Janez.

Za poverjenika »Komunista« Zitnik Janez, za družbeno samoznašičito Cuden Vinko.

Ugotovljeno je bilo, da je volilna konferenca zadovoljivo uspeša.

MF

cejšnje delo. Dela bo še vedno precej tudi pri reševanju drugih vprašanj, ki bodo aktualna v bodočem obdobju, ki pa niso zajeta v tem poročilu. Tu gre za izdelavo srednjeročnega razvoja programa, idejno-politično usposabljanje članov, izobraževanje, kulturno osveščanje, rekreacija itd.

Pri analizi dejavnosti članov ZK v drugih organizacijah je bilo ugotovljeno, da je precej članov vključenih v delo DPO, samoupravnih organih v TOZD, krajevnih skupnostih in na nivoju občine, vendar so nekateri člani s tem delom preveč obremenjeni, nekateri pa premalo ali skoraj nič. Zato so bile postavljene zadolžitve za vsakega člana posebej. Člani ZK so tisti, ki morajo za reševanje določenih nalog mobilizirati čimveč ljudi in tudi poskrbeti za realizacijo le-teh. Kot je bilo že omenjeno se bodo za reševanje določene problematike tudi v bodoče sklicevali politični aktivisti, katerih se bodo udeleževali člani OO ZK, vodstva DPO, po potrebi pa naj bi se razširili še na sodelovanje vodstev samoupravnih organov TOZD.

Pomen tečajev za štabe civilne zaščite

Civilna zaščita je s celotno organizacijo in nalogami, ki jih ima v mirnem času in med vojno, sestavni del splošnih priprav naše družbe za obrambo in zaščito, ki potekajo v duhu koncepta o vseljidski obrambni vojni.

Nam vsem je dobro znano, da nas nevarnost spremljajo vsak čas in povsod, nesreče se pa zgodijo največ takrat, ko jih ne pričakujemo. Posledice takih nesreč pa

Zavedati se moramo, da tudi našim krajem in pribivalstvu širrom domovine take in podobne nesreče ne prizanašajo, zato naj bo dolžnost in cilj nas vseh državljanov, predvsem velja to za VSE zaposlene v TOZD, da pri kakršnikoli nesreči obvezno sodelujemo pri reševanju ljudi, živali in dobrin. Reševati in nuditi pomoč tistim, ki so jo potrebni, kot tudi samemu sebi, pa brez zato potrebnega znanja lahko samo večkrat škodujemo kot pa koristimo.

Udeleženci tečaja pri praktični gasilski vaji na Rečici

povzročajo največkrat velike človeške žrtve zraven pa še gmotno škodo posameznikom in družbi.

To so takozvane izredne razmere, povzročajo jih pa lahko; naravne nesreče, kot so: poplave, potresi, zemeljski in snežni plazi in druge, potem nesreče v vsakodnevnem življenju, nesreče v rudnikih, prometne nesreče vseh vrst, požari, zastrupitev življenj, življenjskega prostora in še posledice vojne.

Skupščina občine Radovljica oddelek za ljudsko obrambo je v letu 1975. organiziral več 80 urnih tečajev na Bledu, v Boh. Bistrici in v Radovljici. Enega od navedenih tečajev, ki se je pričel 28. oktobra 1975 na Bledu in je trajal od 2. decembra 1975, ko so bili zaključni izpiti se je udeležil tudi štab civilne zaščite TOZD, lesna predelava Rečica s svojimi člani in članicami in to

trikrat tedensko po štiri ure na dan.

Vsebina učnega programa navedenih tečajev je zelo obširna in bogata saj zajema:

- organizacijski sestav in naloge civilne zaščite
- prva pomoč
- osnove gašenja in organizacija gasilstva
- definicija požarov
- sredstva in naprave za gašenje požarov,
- taktika gašenja ter oprema in orodje
- tehnično reševanje
- zaklonišča
- naravne nesreče
- reševanje izpod ruševin
- RBK zaščita
- služba OJOA in
- sanacija prizadetega območja.

Na tečaju civilne zaščite si vsak zainteresirani slušatelj lahko pridobi dovolj potrebnega znanja. Da se pa to pridobljeno znanje ne bi zanemarilo ali šlo v pozabo, bo po zakonu o vseljidski

skaj obrambi vsako leto 10 urni dopolnilni odnosno izpopolnjevalni tečaj za vse člane in članice civilne zaščite.

Štab civilne zaščite v TOZD, lesna predelava Rečica je že s svojimi člani in članicami imel, 15. decembra 1975 svojo prvo sejo. Na seji se je štab konstituiral in obravnaval delovni načrt civilne zaščite v naši TOZD.

Člani in članice štaba civilne zaščite so zadolženi:

- za požarno varnost v TOZD
- za tehnično reševanje
- za prvo pomoč
- za zaklonišča in evakuacijo in za RBK službo.

Na seji je bil sprejet sklep, da je potrebno poleg gornjih oddelkov organizirati še: oddelek za socialno varnost in oddelek za red in varnost. Že obstoječe oddelke odnosi seznane teh oddelkov pa je treba popraviti in manjkajoča mesta izpopolniti z novimi člani in članicami.

pl

Oddelek za organizacijo poslovanja in AOP

Računalniško tržišče je tudi pri nas v nenehnem vzponu. Uporaba računalnikov postaja bistveni upravljaljski instrument v naših delovnih organizacijah. Take razmere nas silijo k resnemu razmišljanju o tem, kako daleč smo in kako naj ukrepamo, da bo računalniška uporaba smotrna, rentabilna in prilagojena našim upravljaljskim konceptom.

Uporaba računalnikov zahteva predvsem, da se kulturneje lotimo informatike v okviru bistvenih družbenih dejavnosti, kot so vzgoja na vseh stopnjah, politika naložb, raziskovalno delo v gospodarstvu in dovolj široka in razumljiva obveščena upravljalcev na področju informatike.

Naraščanje uporabe računalnikov v gospodarstvu prehitava tudi našo strokovno pripravljenost. Informacijske sisteme v podjetjih gradimo tako z dodatnimi naporji in se le težko izogibamo težavam, ki izvirajo iz narave našega organizacijskoupvaljaljskega pristopa, pomanjkljivega znanja in zahtevnosti informacijske tehnologije. Tako z računalniki še ne dosegamo takš-

nih rezultatov, ki bi jih lahko imeli v primerjavi z razvitim svetom.

V delovnih organizacijah največkrat ne znamo natanko odgovoriti na vprašanje, zakaj zbiramo ravno take in take podatke ter jih obdelujemo na tak in tak način: ne poznamo pa tudi bistvenega odgovora, komu so zbrani podatki zares potrebni in kako jih bomo uporabljali. Res je, da imamo pregled o aktivnih in pasivnih sredstvih, poznamo dolžnike in upnike, še vedno pa potrošimo preveč energije in časa pri formiranju poslovnih odločitev, ki naj bi temeljile na ustreznih informacijah. Skratka, nimamo izdelane še dovolj kakovostnega upravljaljsko-informacijskega sistema, ki bi omogočal hitreje in boljše odločanje v delovni organizaciji. Prava moč računalnikov in njihove uporabe pa se pokaže šele tedaj, ko začnemo oblikovati in pripravljati takšne operativne informacije in njihove odnose, ki direktno prispevajo h kakovostnim odločitvam.

France Plemlj

Mlada četa 1941

(Nadaljevanje)

Drugi dan, 7. aprila, še vedno ni bilo nobenih zanesljivih vesti, pa tudi okupatorjev ne! Mladi fantje smo se zbrali pri Sokolskem domu in sklenili, da se prostovoljno javimo v vojsko. Odšli smo v Radovljico, kjer je bil štab bataljona, ki mu je poveljeval kapetan Kapetanovič. Spominjam se, da je vladala na štabu nepopisna zmeda. Mislim, da nas je vodil Tomo Rus, ki je kasneje padel v partizanih. Ne vem, če je kdo iz naše skupine govoril s kapetanom Kapetanovičem. Živo se spominjam samo tega, da nas je kasneje nagnal domov neki poročnik Naglič, ki je bil že takrat odkrit ustaš. Razočarani smo se vrnili domov. Doma smo zvedeli, da je bil na Podkorenju 6. aprila ubit Ivan Vrhunc z Bleda. Ubili so ga Nemci. Ta smrt se je neizbrisno vtisnila v naša mlada srca, saj do tedaj tega termina nismo imeli v naši zavesti. Poleg tega smo Vrhunca tudi vsi poznali. Tako smo se že prvega dne vojne srečali tudi s smrtjo, ki nam je bila kasneje vse do konca vojne zvest sopotnik.

Tudi drugi dan vojne se ni še nič zgodilo z ozirom na okupatorje. Nikjer ne duha ne sluha! Z bolečino pa smo zvedeli, da je vojska v razsulu. Vojaki z Bohinjske Bele so se razhajali, ljudje so plenili. V bivšem Zdra-

viliškem domu, ki je stal pod hotelom Jelovico, so bile zaloge živil, ki so jih ljudje raznesli, veliko pa uničili. Živelimo v stanju brezvladja. Oblast je odpovedala, vojska se je razhajala.

Ne vem natančno kdaj ali v sredo ali četrtek so prišli na Bled okupatorji — Italijani. Majhni, utrujeni, slabo oblečeni. Kar sram nas je bilo, ko smo gledali to revno vojsko, ki nas je zasedla. Sram še toliko bolj, ker so neprestano buljili v gozdove in spraševali za »Sherbe« (Srbe). Očitno so se jih bali, ljudje so jim pa pravili, da so Srbi v hostah. Živo se spominjam, da so se Italijani med drugim nastanili tudi v Rikljevih hišicah pri Grajskem kopaljšču. Po vodo so hodili v jezero. Vendar tako, da je eden nosil dva vedra, dva sta pa šla s puškami v rokah z njim. Hišice so bile oddaljene od jezera 15 do 20 m.

No, vso to junaško italijansko vojsko, ki je bila zelo številna, je zadrževala na poti od Rateč do Jesenic skupinica 20 ali 30 jugoslovanskih graničarjev.

Tiste dni smo že vedeli, da se Jugoslavija ne more več dolgo braniti. Vedno več je bilo poročil o napredovanju Nemcev, Italijanov. Pa tudi sami smo jih videli. Videli in doživljali smo pa tudi sramoto jugoslovanske kraljevske armade.

(Nadaljevanje na 3. strani)

(Nadaljevanje z 2. strani)

Vendar prave okupacije še ni bilo. Italijani so ostali samo dva ali tri dni in potem odšli v smeri Ljubljane. Po mojem spominu so Nemci prišli na Bled v nedeljo, 13. aprila. Torej teden dni po začetku vojne. Urejeni, postavnini in dobro opremljeni so vzbujali »rešpekt«.

To so bile enote redne vojske (Wehrmacht). Vendar so nam bili ljubši kot Italijani. Pred takimi vojaki smo lažje opravičevali sramoto naše vojske.

Domovina, čeprav polna socialnih krivic, se nam je podrla kakor hiša iz kart in le težko smo se navajali na to. Mladi nikakor nismo mogli dojeti, da slovenska beseda ni več dovoljena, da so vse kulturne vrednote nacije obsojene na prepad in uničenje.

Nemci so se ustalili in začeli delati red. Potem so sledili razni razglasi. Med njimi tudi tak, ki je pozival prebivalstvo, naj odda orožje.

V tistih dneh so se vračali domov po različnih poteh vsi tisti, ki so bili vpoklicani v vojsko. popolnem kaosu, ki je zajel armado. Oficirji so zapuščali vojsko in celi polki so se, ne da bi sprožili en sam strel, razšli. Nihče od poštenih in naprednih ljudi ni mogel razumeti, kako je moglo priti do tega. Nekaj bojev je bilo — kolikor se spominjam — le v Srbiji, Bosni in Makedoniji. 21. aprila 1941 so predstavniki jugoslovanske kraljevske armade v Sarajevu podpisali brezpogojno kapitulacijo. Kralj in vlada so iz letališča v Nikšiču pobegnili v Anglijo. Tako je bila usoda kraljevine Jugoslavije dokončno zapečaten. Obrnil se je pomemben list zgodovine jugoslovanskih narodov.

Mnogo se je spremenilo. Ljudje so začeli kazati svoje prave obraze. Poleg upornih je bilo tudi nekaj takih, ki so veljali pred polomom za trdne narodnjake, ki pa so si sedaj pripeli kljukaste križe in visoko dvigali roke v nacistični pozdrav. Strmeli smo in si nismo mogli razlagati teh dogodkov, ki so v nekaj dneh tako spremenili podobo naše dežele. Med ljudi, ki so se pred nekaj tedni še imenitno razumeli, so bile postavljene nepremagljive pregrade.

Mladinska skupina, o kateri teče beseda, se je začela sestajati bolj iz potrebe, da zatre svojo notranjo bolečino, ki je kot žgoča rana neustrudno divjala v naših srcih. En del skupine se je sestajal pri Rusovih na Gmajni, ali kot se zdaj reče v Jermaniki. Ta zavedna in napredna družina je bila dolgo časa center in gonilna sila nam vsem, ki smo sodelovali v tej uporniški skupini. Oba sinova Janko in Tomo (oba padla) sta bila starejša in sta nekaj več vedela o nacizmu in nevarnosti, ki jo s seboj prinaša. Janko je imel tudi nekaj komunistične literature. Poleg tega je bil tu Alojz Knaflič, ki je bil takrat varilec v konstrukcijski delavnici KID in je delal skupaj z Matijo Verdnikom, pa še Stanko Knaflič, Alojz Knaflič drugi in Rusovi hčerki — Rezka in Julka.

Drugi del skupine se je formiral v Gradu, to je v ožjem centru Bleda. V tem delu skupine so bili Ludvik Bem, Boris Bem, Božo Benedik, Janez Vidic, Alojz Pintar, Stanko Vrhunc in morda še kdo. Menim, da je bil vodja tega dela skupine Ludvik Bem, ki je neustrašen in preudaren užival veliko zaupanje nas vseh.

Najbž nihče ne bi znal povedati, komu se je utmčila misel, da bi kazalo zbirati orožje, ki ga je odvrgla stara jugoslovanska vojska. Prav gotovo pa je bil ta sklep posledica neuničljivega optimizma, ki je prihajal do izraza na naših sestankih. Spomnim se, da se je govorilo, da Nemci ne bodo vzdržali, da je tu še Sovjetska zveza itd.

Skratka, tistih »da-jev« je bilo toliko, da bi vsak, ki ne bi poznal razmer, upravičeno sodil, da bodo Nemci že čez kakšen teden propadli.

Zbiranje orožja v začetku za nas pravzaprav ni bilo problematično. Nemcem so izdali ukaz, da se mora vse orožje bivše jugoslovanske vojske oddati na določenih mestih. Ta ukaz je omogočil, da smo marsikakšno puško brez nevarnosti prenesli ali prepeljali v skrivališča. Ko je termin potekel, je bilo težje, predvsem pa nevarnejše. Orožje je bilo treba zbirati in ga naskrivaj tudi prenašati. To pa v takratnih pogojih ni bilo povsem enostavno. Poleg tega pa so izdatni »virji« orožja, ki so bili v bližini kasarn na Bohinjski Beli in bunkerjev (Rupnikove utrdbe) v Vintgarju, tudi usahnili. Mnogi pa so pod grožnjo smrtno kazni orožje v predpisanim roku oddali. Zbrano orožje smo skrivali precej neprevidno. Včasih doma v drvarnicah, podstrešjih ali na skednjih in drugod, kot je kdo vedel in znal. Kasneje je bil edini »vir« orožja Blejsko jezero. Bila sta dva precej bogata najdišča, in sicer eno pod hotelom Jelovica blizu pristanišča za ladje; drugo pa v Zaki pri sedanji čolnarni.

Orožje v jezeru je bilo precej globoko, včasih tudi čez 10 metrov. Zato so nas pri potapljanju bolele oči. Pomagali smo si s prahotesnimi očali, ki so jih

Na slikah del udarne čete Pokljuka, september 1943

imeli martinarski zidarji v tovarni, in so se tesno prilegale na obraz. Tehnika zbiranja orožja je bila taka, da smo se dva ali trije pripeljali s čolnom na mesto, kjer je bilo orožje. Potem smo se običajno nekoliko zravnsali, tako da je eden »slučajno« padel v vodo. Ta se je potem potopil in skušal poiskati puško. Najdene puške smo potem obesili na verigo in se počasi odpravili proti koncu grajskega kopališča. Tam je takrat župnišče imelo svojo čolnarno. In v to čolnarno pod pod, kjer je bila voda plitva, smo spravili najdeno orožje. Od tam smo ga zvečer ali ponoči prenesli drugam. Eno od skrivališč je bilo tudi v luknji, ki jo vidite v grajski skali.

Kasneje, ko je orožja vedno bolj primanjkovalo in ga je zmanjkalo tudi v jezeru — vsaka puška pa je bila dragocena — smo ga tudi odkupovali. Dobro se spominjam, da sva Boris Bem in jaz odkupila puško od Žoržovih fantov v Zagoricih. Puško sva poleti sredi belega dne transportirala tako, da sem jaz prišel s kolesom v sukunjiču in

dolgi hlačah v Zagorice. Puško sva montirala za hlače in pod pazduho, čez pa sem oblekel sukunjič. Sedel sem na kolo, Boris me je pa potiskal skozi ves Bled v smeri proti Zasipu, kjer smo imeli skrivališče. Jaz si seveda sam nisem mogel pomagati, ker me je ovirala puška v hlačnici. Ta nenavaden transport je zbujal nekaj pozornosti, ker je bilo zelo vroče, jaz pa v sukunjiču in dolgi hlačah. Boris, ki me je tiščal, kljub temu, da so naju nekateri Nemci, pa tudi domačini debelo gledali, sva tovar srečno prenesla. No, pa to mimogrede!

Zelo verjetno je bil eden glavnih razlogov, da nas Nemci niso odkrili, v tem, da na kaj takega sploh niso računali, saj so bili takrat na višku svojih moči. Pa tudi njihova varnostna služba najbrže še ni bila do kraja organizirana.

Medtem je prišlo do aretacij in selitev, ki so močno prizadele in vznemirile prebivalstvo. Nemci so izgnali ali izselili slovenske duhovnike, zdravnike, učitelje itd. Poleg tega še funkcionarje bivših strank, sindikalne funkcionarje itd.

Po tej akciji se je stanje v deželi še bolj zaostrojilo. Nemci so definitivno izgubili simpatije v najširših slojih prebivalstva. Tedaj je postajalo vedno bolj jasno, kako se je kdo opredelil pod težo vedno večjega pritiska. Nemci so organizirali »Kärntner Volksbund« ter iskali in tudi našli funkcionarje v naših vrstah. Članstvo v tej organizaciji pa je bilo obvezno.

V ta čas sega tudi začetek mladinske organizacije »Hitlerjugend«, ki je skušala zajeti vso mladino. Nemci so odvzeli in zasegli lovsko orožje in radioaparate, pa menda tudi osebne avtomobile (ki jih je bilo sicer malo).

Tako smo postajali vedno bolj podobni okleščnemu drevesu, ki je izpostavljeno vse večjim in hujšim viharjem in preizkušnjam. Iskrice mržnje in upora so se spričo vseh teh dogodkov

V ta čas sega tudi naša vključitev v organizirano delovanje pri začetku upora. Kot sem že navedel, smo bili mi samonikla skupina, ki se je sama organizirala. V skupini ni bil nihče član KP, temveč smo izhajali iz Sokola in Zveze slovenskih fantov in deklet. Družila nas je visoka nacionalna zavest in sovražstvo do nemškega nacizma. Vsaka nacionalna zavest slovenskih narodov pa je bila že sama po sebi globoko antinacistična.

Zadeva z zbiranjem orožja pa le ni ostala povsem prikrita. Zanj je zvedela jeseniška partijska organizacija, ki je verjetno takrat organizirala prve ilegalne grupe. Povezava z jeseniško KP je šla najmanj po dveh kanalih. Kot sem že omenil, je bil Alojz Knaflič varilec v konstrukcijski delavnici ter sodelavec in prijatelj Matije Verdnika-Tomaža. Knaflič mu je verjetno kdaj povedal o aktivnosti naše skupine. Druga zveza pa je bil Jaka Torkar, ki je bil prijatelj mojega očeta in sta skupaj delala v tovarni. Moj oče je namreč ob neki priliki odkril v drvarnici nekaj pušk, ki sem jih tam skrnil. Pa tudi sicer je vedel za moje nočne »sprehode«, čeprav me nikoli ni vprašal, kje hodim.

No, neke nedelje je prišel k nam Jaka Torkar, kar sicer ni bilo nenavadno, in me je tudi dobro poznal. Ko sva bila sama, me je začel spraševati vse mogoče reči, med drugim tudi to, kako mladi gledamo na Nemce. Čez čas mi je dejal, da mu je oče povedal glede orožja in da bo orožje, ki ga imamo, treba oddati, da se formirajo prve uporne skupine itd. Mislim, da mu tedaj nisem vsega povedal, ker pač po dogovoru nisem smel; sem pa o razgovoru obvestil moje tovariše.

Tem dogodkom je sledil sestanek v gostilni pri »Planincu«, na katerega je prišel Matija Verdnik. Kolikor se spominjam, so se z naše strani udeležili razgovora Janko Rus, Alojz Knaflič, Stanko Knaflič, Ludvik Bem in morda še kdo drug. Po tem sestanku smo morali puške in drugo opremo dostaviti na določena mesta. Jaz sem sodeloval v transportu orožja, ki smo ga morali prepeljati s Homa čez most pod vasjo Ribno. Kraj, kamor naj odložimo orožje, je bilo močno poraščeno grmovje, na katerem so kot znak razpoznavanja visele bele cunje. Čeprav se nam vsem danes zdi to precej primitivno, je bilo takrat pač tako. Nismo imeli nobenih izkušenj.

Pri tem transportu smo sodelovali trije: Boris Bem, jaz in verjetno Stanko Vrhunc. Točno se za tretjega ne spominjam. Orožje smo naložili v koš za gnoj in ga s konjem mojega strica peljali s Homa skozi Bled. Dobro se spominjam, da zaradi teže konj klanca od gasilnega doma proti hotelu Union ni mogel speljati. Pa so nam pomagali neki dobri nemški policaji, ki so prišli mimo. Orožje smo zmetali v označeno grmovje in tako je bila akcija srečno zaključena. Večkrat je prišel po orožje tudi Franc Primožič iz Zasipa, ki ga je potem spravil dalje. Primožič je deloval v drugi skupini, ne v naši. Tudi na Poljane smo nekajkrat nosili predvsem municijo. Ker nismo mogli nositi zabojev, smo municijo spretno prepakirali v velike Kneipove škatle. Te škatle smo dali v mrežo in s kolesom odšli na Poljane. Razpoznavni znak na Poljanah je bila na srajco pripeta smrekova vejica. To nevarno delo smo opravljali radi, ker se nam je zdelo vznemirljivo in nekoliko avanturistično, čeprav je bil osnovni motiv strašna mržnja napram Nemcem. Smo bili pač mladi in najbrže so mladi vedno taki.

Tako smo počasi postajali vedno spretnejši ilegalni delavci in smo vestno opravljali svoje naloge. No, glede orožja naj povem še to, da prav vsega nismo oddali. Skoraj vsak od nas je imel skrito najboljšo puško, municijo, morda celo pištolo, čeprav smo drug drugemu trdili, da nimamo ničesar.

Potem je prišel veliki dan. Prav gotovo najsvetlejši v tistih težkih mračnih dneh leta 1941. Dne 22. junija 1941 so Nemci napadli SZ. Ta dogodek nam je dal novega poleta, novih moči in trdno prepričanje, da je Nemcem udarila zadnja ura.

Po 22. juniju smo dobili nalogo, da organiziramo tisto znamenito propagandno — manifestativno akcijo. Od kod je prišel nalog za to ne vem, ker smo se takrat že navadili tega, da nismo ničesar spraševali.

Priprave za akcijo so tekle pri Rusu. Tam sta hčerki Julka in Rezka šivali zastave s peterokrako zvezdo (to je delala verjetno tudi Knaflič Katarina). Ostali smo delali lepake, ki smo jih v noči akcije dali na vrata ali okna odkritim sodelavcem okupatorja. Te lepake smo delali iz papirnatih vrečk. Dobro se spominjam napisa, ki se je glasil: »Pozor izdajalec, strašen dan bo dan plačila«. Pod ta napis smo narisali mrtvaško glavo s prekrižanimi kostmi. No, priprave za akcijo so intenzivno potekale. Drugi so pripravljali apno, minij, čopiče in drugo. Poleg tega smo imeli tudi velike plakate z gesli, katerih se pa ne spominjam. Seveda pa so bile tu peterokrake zvezde ter srp in ključvo. Te plakate smo v noči akcije lepili na zidove, plotove, skednje.

Akcija je bila izvršena v noči od sobote na nedeljo od 5. na 6. julij 1941. Člani skupine smo dobili nalogo, da v majhnih skupinah pridemo zvečer (morda ob 21. ali 22. uri) v bližino kamnoloma za hribom Straža. Točno mesto sestanka ni bilo določeno. Bilo nam je naročeno, naj čakamo na zvočni signal in naj ga potem tudi mi ponavljamo. Zvočni signal je bil udarec s kolom po drevesnem deblu in sicer štirikrat zaporedoma z enim večjim in dvema krajšima presledkoma.

Tista noč je bila kot nalašč za tako akcijo. Veter je močno in nemirno pihal in podil po nebu težke oblake. Od časa do časa je posijala luna, vendar ne za dolgo. Pa tudi bliskalo se je in grmelo. Zvižganje vetra, grmenje in pošumevanje dreves je bilo tako močno, da so v njem utonili naši koraki in drug ropot, ki smo ga povzročali med akcijo. Seveda pa je to imelo tudi negativno stran in sicer to, da tudi mi nemških patrol nismo slišali. Vsekakor pa je bilo tako vreme naš pomemben zavezni znak. Kdo ve, kako bi se končala akcija v mirni in jasni noči in če bi sploh uspela?

Ko smo se ob določeni uri zbrali v bližini zbornega mesta, se je začelo. Bum — bum — bum — bum — bum je zadonelo iz bližine kamnoloma. Signali so se ponovili iz različnih smeri in po nekajkratni izmenjavi teh signalov ni bilo težko najti zbornega mesta. Prav gotovo so bili ti trenutki eni najbolj vznemirljivih v našem življenju. Zavedali smo se, da delamo nekaj kar je prepovedano in da pri tem lahko izgubimo tudi življenje. Toda odločno smo zakoračili preko meje dovoljenega in se znašli v vrstini upora.

Do zbornega mesta sva šla skupaj Knaflič Stanko in jaz. S Stanikom sta stanovala samo dve hiši narazen in je več kot 10 let starejši od mene. Tudi v akciji sva delovala skupaj. Drugi so prišli na zborna mesta tako kot midva. Po dva ali trije skupaj čez travnike, njive in vrtove.

(Nadaljevanje prihodnjic)

**Dopisuj
v svoje
glasilo!**

Sklepi samoupravnih organov

Svet za gospodarjenje (12. 12., 22. 12.)

1. Služba OD in ocenjevalci preštudirajo še enkrat možnost uvedbe metode analitične ocene in vrednotenja dela na obstoječem obrazcu OPIS DELOVNEGA MESTA.

Ce ta odgovarja sporazumu, se ta uporablja, sicer je treba povzeti obrazec iz sporazuma o osnovah in merilih za razporejanje dohodka in za delitev sredstev za osebne dohodke v lesni industriji.

2. Obravnaval je obračun proizvodnje za obdobje I.—X. in ugotovil, da rezultat kritja na pragu TOZD ne zadošča za pokritje stroškov DSSS, zato je neto rezultat proizvodnje negativen.

3. Ocenil je DM v prodajnem sektorju:

— Vodja prodajnega sektorja	XVIII. kategorija
— Administrator	VIII. kategorija
— Fakturist	VIII. kategorija
— Vodja DT	XVII. kategorija
— Prodajni referent stavb. pohištva	XV. kategorija
— Disponent	XI. kategorija
— Prodajni referent opaži	XIV. kategorija
— Prodajni referent ostalo	XIV. kategorija
— Administrator	VIII. kategorija
— Trgovski zastopnik — DT	XII. kategorija
— Vodja izvoza	XVII. kategorija
— Prodajni referent v izvozu	XV. kategorija
— Izvozni referent	XII. kategorija
— Trgovski zastopnik — izvoz	XII. kategorija
— Vodja odd. za trž. raz. anal. in EP	XVI. kategorija
— Referent za EP	XII. kategorija
— Statistiki	IX. kategorija

4. Sprejel je še naslednje predloge ocenitve DM v TOZD Bohinj (nova DM ali sprememba tehnologije ali izdelava drugačnih izdelkov):

Oddelek žaga

— cepilničar	VII. kategorija
— pomočnik cepilničarja	IV. kategorija

Oddelek opažne plošče:

— narezovalec srednjega sloja	VI. kategorija
— pomočnik narezovalca sred. sloja	II. kategorija

— Oddelek pohištvo:

— monter okovja	V. kategorija
— zamasker	IV. kategorija
— sestavljalac	IV. kategorija
— popravljalec izdelkov	VII. kategorija

Oddelek za vzdrževanje:

— mehanik — specialist	X. kategorija
— rezkalec	IX. kategorija
— vodovodni inštalater	VIII. kategorija
— klepar II	VIII. kategorija
— avtomehanik II	VII. kategorija
— električar II	VIII. kategorija
— varilec III	VII. kategorija
— pomožni delavec	V. kategorija

5. Obravnaval je samoupravni sporazum za pokrivanje izpadlega dohodka elektrogospodarske skupnosti Slovenije, samoupravni sporazum o nadomestilu v letu 1975 izpadlih transportnih dohodkov v TOZD, združenih v ŽG — ŽTP Ljubljana, samoupravni sporazum o združevanju sredstev za financiranje razvoja luške infrastrukture v letih 1976—1980 in sporazum o združevanju sredstev za financiranje razvoja železnic v letih 1976—1980 in jih predlaga samoupravnim organom TOZD v obravnavo in sprejem.

6. Obravnaval je predlog za pristop k Republiškem računalniškemu centru in k Slovenija Bois v Centralno afriški republiki ter vlaganja v to: 20 milijonov din za RRC ter 5 milijonov fr. CAR za Slovenija Bois. Ugotovil je, da se obe investiciji smatrata kot infrastrukturi.

7. Obravnaval je pritožbe na kategorije, od katerih je nekateri ugodno rešil (Marjana Urbanca, hlovarjev iz TOZD Rečica, vodje TOZD Mojstrana in Podnart), ostale pa je odložil do analitične ocene delovnih mest.

Svet za družbeni standard (24. 12. 1975)

Obravnaval je prošnje za finančno pomoč in jo odobril: osnovnim šolam Boh. Bistrica, Bled, Gorje, Radovljica za Dedka Mraza po 1.000 din, osnovni šoli Lipnica in Mojstrana pa po 500,00 din, Bolnici Jesenice, otroškemu oddelku 800,00 dinarjev, Vzgojno-varstvenemu zavodu Radovljica pa 1.000 din. Postajam LM Boh. Bistrica, Bled, Radovljica in Mojstrana po 500.— din, za memoriale Tomaža Godca, Marjana Jakopiča in Zvoneta Koflerja po 1.500.— din ter Društvu za boj proti raku namesto novoletnih voščil 1.000.— din.

Svet za izume, racionalizacije in izboljšave (22. 12.)

1. Obravnaval in potrdil je predlog programa za nadaljnje delo sveta.

2. Obravnaval je tudi dva predloga izboljšave, ki ju je podeljeval Lovro Vojvoda:

— za predlog izboljšave pri orodju za izdelavo dvižnih garažnih vrat je bila imenovana komisija v sestavi Franca Podlipnika, Ludvika Mencingerja in Jožeta Repinca, ki naj v roku 1 meseca pregleda uporabnost predloga in da svetu pismeni predlog;

— za predlog za izkoriščanje energije dimnih plinov pred vstopom v dimnik pa je bila imenovana komisija v sestavi Stanka Ažmana, Nika Talerja in Alojza Sitarja, ki naj do konca januarja predloži svetu pismeno mnenje o predlogu.

Odbor za medsebojna razmerja delavcev DSSS (18. 12. 1975)

1. Objavi se vsa sistemizirana delovna mesta v prodajnem sektorju razen: vodja sektorja, prodajnega referenta za izvoz in trgovskih zastopnikov.

2. Objava prostih delovnih mest se naredi interno s tem, da se objava pošlje tudi Komunalnemu zavodu za zaposlovanje.

Svet za reklamacijo in inventuro (25. 12. 1975)

1. Inventurni viški se knjižijo na izredne dohodke in manjki na izredne izdatke.

2. Na podlagi prikaza manjka vhodnih vrat v TOZD Mojstrana in izjave skladiščnika, je svet mnenja, da se eventualni višek vhodnih vrat, ki se ugotavlja v popisu 31. 12. 1975 v TOZD Trgovina, ta manjko upraviči.

3. Strokovne službe v podjetju in TOZD, ki so odgovorne za pravilno evidentiranje in vodenje evidence, naj poostrijo kontrolo nad pravilnostjo opravljenega dela.

4. Obravnaval je predloge posameznih komisij TOZD za prodajo ali razhodovanje osnovnih sredstev. Sklenil je, da se za omenjena predlagana osnovna sredstva opravi javni ali interni razpis.

5. Potrdil je reklamacijo Splošnega mizarstva Krško za 442 vratnih kril, katere smo morali nadomestiti z novimi. Potrdil je tudi račun št. 815 Splošnega mizarkega podjetja Krško za opravljeno demontažo in montažo novih vratnih kril.

6. Potrdil je reklamacijo Novotehne Novo mesto za premalo dobavljeno količino oblog, to je 30,46 m².

DS TOZD »TOMAŽ GODEC« Boh. Bistrica — 17. 12. 1975

1. Svet za gospodarjenje naj prošnje rešuje večkrat (ne le enkrat kot sedaj).

2. Čimpreje naj se reši vprašanje nabavnega referenta za področje TOZD »TOMAŽ GODEC« Boh. Bistrica.

3. Svetu za družbeni standard se predlaga, da naj se dotacije dajejo le tistim društvom v podjetju, ki delujejo.

4. Sprejeta je bila sistemizacija delovnih mest v oddelku žaga, pohištvo in opažne plošče:

Naziv	Št. del. mest	Kategorija
Oddelek žaga		
cepilničar	2	VII.
pomočnik cepilničarja	2	V.
Oddelek opažne plošče		
narezovalec srednjega sloja	2	VII.
pomočnik narezovalca sr. sloja	4	II.
Oddelek pohištvo		
monter okovja	4	V.
zamasker	2	IV.
sestavljalec	4	IV.
popravljalec izdelkov	2	VII.

Omenjena delovna mesta se takoj objavijo.

5. Splošna služba TOZD je zadolžena, da se informira pri pravni službi DO, ali je možna združitev delovnih mest mehanikov in vzdrževalcev v okviru oddelka za investicije in vzdrževanje.

6. Prošnje taborniške organizacije »Odred triglavskih jezer« Boh. Bistrica, Smučarskega kluba Boh. Bistrica, Sankaškega kluba Boh. Bistrica za denarno pomoč ter prošnja Krajevne skupnosti Boh. Bistrica za odobritev odpadkov oz. žamanja se odstopi v reševanje Svetu za družbeni standard DO.

7. Sankaškemu klubu Boh. Bistrica se odobri tri brezplačne vožnje s kombijem na področju Gorenjske.

8. Smučarskemu klubu Boh. Bistrica se odobri 3 brezplačne vožnje s kombijem.

9. Prošnji Turist progres engenering za začasno premostitev tov. žnidar Franca se ugotovi s tem, da se sklene pogodba, ki bo urejala vsa vprašanja s področja pravne, socialne in druge zakonodaje.

10. Prošnji GP Bohinj glede kuhanja toplih obrokov za njihove delavce tudi v letu 1976 se ugotovi s pogojem, da za delo v kuhinji nastavi eno svojo kuharico, obroki pa se zaračunavajo po ekonomski ceni.

11. TOZD lesna predelava »TOMAŽ GODEC« Boh. Bistrica soglašala da DO LIP, lesna industrija Bled pristopi kot družabnik v mešano podjetje v tujini SLOVENIJA BOIS S.A.R.L. Bougou RCA z deležem v znesku 5.000.000 CFA.

Istočasno pooblašča tov. Bajt ing. Franca, direktorja DO za podpis vseh potrjenih dokumentov v zvezi s pristopom v omenjeno podjetje v tujini.

12. Potrdi se predlog za odobritev 20 milijonov din za terminal z republiškim centrom za računalništvo.

Delo športnega odbora

Dne 12. 12. 1975 sem na vabilo Občinske zveze za telesno kulturo Radovljica prisostvovala podeljevanju nagrad in priznanj ob priliki 30-letnice osvoboditve in to za tridesetletno delo v telesnokulturnih organizacijah in za dolgoletno sodelovanje v le-teh.

Prav tako so podeljevali pokale za ekipne uvrstitve organizacij na občinskem sindikalnem tekmovanju.

Ta tekmovanja so bila v različnih panogah, vendar v nobeni panogi niso člani oziroma ekipe LIP Bled osvojile pokala, oziroma zasedle eno izmed prvih treh mest.

Sindikalna tekmovanja naj bi bila množična, s čim večjim številom udeležencev. Ne vem kako na to gleda športni odbor LIP-a, saj na DSSS nismo bili seznanjeni, da poteka tekmovanje. Žalostno je, da obstoja športni odbor, ki nitj ne seznanja članov kolektiva katera in kje so tekmovanja. Osebo bi se udeležila tekmovanja v kegljanju in namiznem tenisu. Če naj športni odbor obstaja, naj dela delo, za katerega je določen oziroma izvoljen. Če že ne pridobiva novih članov za razna tekmovanja, naj vsaj tiste, ki smo že oz. še zastopamo delovno organizacijo, seznanja s temi.

Polona Cerkovnik

Tovariško srečanje upokoencev ob koncu starega leta

V četrtek, dne 18. 12. 1975 smo se iz Bohinja ob 10. uri odpeljali na »Srečanje upokoencev LIP Bled« v Mojstrano.

Iz Bohinja se je srečanja udeležilo okoli 50 upokoencev, tako da je bil avtobus poln do zadnjega sedeža. Ko smo prispeli ob 11.45 v Radovljico so nas tam že čakali upokoenci iz TOZD Rečica in TOZD Podnart, seveda vsi v dveh avtobusih. Naj zapišem še to, da je močno snežilo, ko smo se ob 11.30 napoltili proti Mojstrani s tremi avtobusi.

Okoli 12.30 smo prispeli v Mojstrano, kajti to je bil tudi cilj srečanja. Po ogledu TOZD Mojstrana smo se odpeljali proti Gozd-Martuljku, kajti v hotelu »ŠPIK« smo imeli kosilo in prosto zabavo.

Vse upokoence in upokoence je najprej pozdravil vodja tov. Robič Ivan in jim zaželel čim boljše počutje.

V kratkem kulturnem programu pa so potem nastopile članice ženskega okteta iz Žirovnice pod vodstvom tov. Baloh Mariče. Zapele so nekaj partizanskih, narodnih in umetnih pesmi.

Upokoenci so z burnim aplavzom nagradili nastop tega ženskega okteta iz Žirovnice. Saj so prav nekatere pesmi bile tako ganljivo zapete, da so prenekaterim pritekale solze po licih.

Nato je sledilo kosilo, ki je bilo res izvrstno pripravljeno. Med kosilom pa je upokoence že pričel zabavati narodno-zabavni trio »Radelj« iz Radovljice, kajti ta ansambel je potem igral tudi za ples do konca srečanja do 20. ure.

Med tem časom, ko so se nekateri že vsi razpoloženi vrteli v ritmu polke in valčka na plešišču, sem sam razmišljal, kako naj naredim reportažo za naš list »Glasilo« — zbrati ljudi, da bi jim več povedali o delu podjetja, kako so včasih delali, koliko časa so že v pokoju itd. . . .

No po kratkem razmišljanju mi je šinilo v glavo, da vseh upokoencev, kot jih je bilo število 110 na srečanju, od 180 kot jih ima naše podjetje ne bom mogel vprašati in sproti zapisovati dogodivščin v beležko, sem vzel v roke magnetofon in mikrofon in se odpravil od mize do mize. Med tem časom pa je kolega Ciril Kraigher že pričel s fotografiranjem nekaterih udeležencev. No in delo je steklo v redu, kot boste prebrali v nadaljevanju reportaže v tej in naslednji številki »Glasila«.

Kot prva je bila:

BURJA Ida — z Bleda. Zaposlila se je 1. 1. 1946 na GG Bled, v naše podjetje pa je prišla leta 1948 in to v skupne službe LIP Bled, kjer je delala do upokojitve.

V pokoju je sedaj že 2 leti. Z osebno pokojnino je zadovoljna. V prostem času pospravlja v hiši in zelo rada dela na svojem vrtu.

Ali ste s časopisom Glasilo zadovoljni?

Da, zadovoljna.

Kaj v njem pogrešate, da bi se dalo izboljšati, da bi se uvedle še kakšne nove rubrike npr. Gospodinske nasvete?

Ob prihodu v TOZD Mojstrana

Ja veste, kar sem v pokoju me predvsem zanima poslovanje LIP — ne vem pa kaj bi manjkalo, gospodinski nasveti bi bili pa dobri, al pa mi, ko imamo vrtove, da bi dali kakšne nasvete za vrtničkarje.

šli »golcvat« na Ribčev laz.

Ko so bile septembra 1946 državne volitve, in niso več šli nazaj na Primorsko so ostali tu v Boh. Bistrici oziroma Bohinju.

Začeli so graditi žago, kajti žaga je bila popolnoma uničena. Ker je pogorela, so jo začeli znova popravljati oziroma graditi, toliko da so lahko »zalaulfali« jermenike, to pa je bilo 7. avgusta 1947, kajti takrat so imeli otvoritev žage.

Od takrat naprej pa se je tovarna oziroma obrat »TOMAŽ GODEC« po domače »Impeks« začel širiti do danes.

Tov. Cenčič Rafael je delal potem vse do leta 1970, ko je šel v pokoj, kot jarmeničar.

Ogled proizvodnje

Prav mi mladi zelo malo vemo o nastanku našega podjetja LIP in težkem delu, ki ste ga včasih opravljali?

Ja, od začetka je bilo zelo veliko udarniškega dela, delali smo vse brezplačno, z veseljem, ker smo bili srečni, ko je bila že svoboda, pa da smo do svojega kruha prišli.

Veliko več pa smo delali kot današnja mladina.

RAFAEL CENČIČ (po rodu Primorec, tam od Kobarida doma), drugače pa sedaj živi v Boh. Bistrici. On je prišel v Bohinj 6. maja 1946 leta, potem so

Ali ste v vašo pokojnino zadovoljni?

Do sedaj sem zadovoljen, nimam kaj reči.

Ali našo tovarno še kaj obiščete, sedaj ko ste že 5 let v pokoju?

Se, še, v gasilskem društvu sem še zmerom aktivni član.

Ste s časopisom »Glasilo« zadovoljni?

Sem in rad ga prebiram, vsega preberem oziroma prečitam, vidim kaj se dogaja in to me zelo zanima.

Branko Sodja

stalno izselili iz Bohinja. Vsak je imel po dva kovčka, nekateri celo tri in v marsikaterem kovčku je bila tudi večerna obleka.

Pozneje pa se je izkazalo, da bi lahko to »kramo« pustili kar doma. Bolj kot večerna obleka bi nam koristil še kakšen »ošpek« alj srajca. Po nekajkratnem obhodu avtobusa, ki je bil lepo okrašen, je Marko ugotovil, da bo prostora v prtljažniku avtobusa ravno prav za naše kovčke, zastave, drogove, hrano, prospekte, instrumente, rezervno nafto itd. Seveda pa sta morala z Edijem najprej napraviti natančen načrt, kam in kako bo sta kakšno stvar postavila. Ostali so se ta čas, ko sta onadva doobra obežila avtobus, poslavljali od svojih domačih in znancev, nekateri pa so zavili v bufete, kajti kdo ve, če se bo še kdaj pilo domačega. Pokupili so tudi vso zalogo cigaret. Natakarcica je bila dobre volje in si je najbrž želela še več takih odhodov. V avtobusu so bili vsi sedeži prosti in vsak se je vsedel kamor je hotel, le šoferjev sedež in sedež poleg šoferja, sta bila rezervirana. Na sedež poleg šoferja se je vgnedil Zdravko z vsemi geografskimi pripomočki, da bo pomagal Marku z napotki glede vožnje. In res smo potem poslušali vso dolgo pot: »Desno! Levo! Drži se zelene table! Glej ga cepca! Pohod ga!« Poleg navetov o smeri vožnje in pripomb na nepazljive voznike pa smo lahko poslušali še raznovrstne melodije, ki jih je Marko pripravil za to potovanje. Z majhno zamudo smo se v dežju odpeljali iz Boh. Bistrice. Stanke je dal vsem članom še zadnje napotke in na kratko opisal 1100 kilometrov dolgo pot. Dogovorili smo se tudi glede dveh krajših počitkov, kajti planirali smo, da bo vožnja trajala preko dvajset ur. Izkazalo pa se je, da je Marko kar dobro obračal volan in tiščal nogo na plin, saj smo tako veliko razdaljo prevozili v osemnajstih urah. V avtobusu se je zabaval vsak po svoje. Nekdo je bral, nekateri so igrali tarok, tretji prepevali, zlasti mlajše člane, ki so prestopili mejo prvič pa je pestila skrb, kako bo na meji. To smo prešli brez vsakih zapetljajev na korenskem prelazu in se spustili na avstrijsko stran. Tu nas je pozdravilo sonce in vožnja je postala še prijetnejša. V dravski dolini smo občudovali lepe hišice, ki so bile zgrajene v tirolskem stilu in okrašene z raznobarnim cvetjem. Da imajo folkloristi radi lepe hiše in rože, smo ugotovili, ker so pričeli »skljucati« fotoaparati. Avstrijo smo zapustili pri Dobbiacu in se nekaj časa vozili po Italiji. Najbrž ne bo nihče od folkloristov pozabil lepe brennerske ceste, ki je vsa zgrajena na stebrih. Počasi se cesta vzpenja in na brennerskem prelazu preseže višino 1000 metrov. Tu smo zapustili Italijo in se preko evropskega mosta spustili v znano olimpijsko mesto Innsbruck. Že v mraku smo se pričeli vzdigovati na 1802 m visoki gorski prelaz Arlberg. Vožnja ni bila zaradi teme več zanimiva in mnogi od naših so omagali in sladko zaspali. Prazne švicarske ceste, na katere smo prišli blizu Bregenza, so nam omogočile, da smo zelo hitro prišli do Züricha in naprej do Berna. V Francijo smo se pripeljali pri Pontarlieru. V zgodnjih jutranjih urah smo prispeli utrujeni v Dijon, v mesto v katerem smo bivali deset dni in na kate-rega nas vežejo lepi spomini.

(Se nadaljuje)
Rožlje

ZAHVALA

Ob nenadni smrti

KATARINE CUNDRIČ

se iskreno zahvaljujemo delovnemu kolektivu LIP Bled za darovano cvetje. Tovarišu sekretarju Robiču najlepša hvala za poslovljene besede, ki jih je izrekel ob odprtem grobu, vsem, ki so se prišli posloviti in godbi.

Žalujoča sestra Metka, nečakji z družinami, drugo sorodstvo in družina Bak

Naši dobri Kati Cundrič v slovo

V nedeljo, 7. 12. 1975 smo iz njenega rojstnega kraja Poljšica, na pokopališče v Gorje na zadnjo pot pospremili našo upokojenko Katarino.

V kolektivu uprave je bila kot čistilka zaposlena 14 let. Od nas je šla tudi v zasluženi pokoj pred 13. leti, stara 65 let. Bila je pridna, skromna, prijazna, vedra in uslužna žena. Zaradi teh vrtilin je bila med nami priljubljena in spoštovana.

Kot upokojenka je živela na Bledu, kjer je imela pri Bakovih svoj drugi dom.

Njena smrt nas je presenetila, saj smo se še mesec dni pred smrtjo z njo živahno pogovarjali. Hvaležni smo ji za njeno delo in za njen res lep odnos do sodelavcev, zato se bomo naše Kati toplo spominjali.

Ko Bohinc na rajžo gre

Lansko leto sta nas po nekem nastopu v hotelu Stane Zagar poiskala dva predstavnika organizacijskega odbora znanega mednarodnega festivala v burgondskem mestu Dijon. Povabila sta folklorno skupino Bohinj v Francijo. V začetku povabila nismo jemali preveč resno, ko pa so se pričela pismena dogovarjanja, smo se lotili priprav z vso resnostjo. Časa za priprave smo imeli skoraj leto dni. Z razpisom smo pritegnili med naše vrste nove mlajše člane, jih na 46 vajah naučili plesati in jim kupili nove noše. Na seji upravnega odbora je bil sestavljen organizacijski odbor, ki bi poskrbel, da bo gostovanje v Franciji čim bolj uspelo. Prvič se je zataknilo pri prevozu. Zdravko, ki je bil zadolžen, da preskrbi čim cenejši prevoz, je prihajal na seje z astronomskimi cenami, ki so se

vrtele preko štirih starih milijonov. Na pomoč nam je priskočil Ogrin Marko, ki je še vedno ljubitelj bohinjskih folklornih plesov in nam pri SAP-u priskrbel prevoz po reklamni ceni. Nemalo sivih las pa nam je napravil ansambel »Murka«, ki je obljubil in z nami podpisal že pogodbo, da pojde z nami v Francijo. Zadnji teden pred odhodom je gostovanje odpovedal. Pričela so se prepričevanja in iskanje novih godbenikov. Skupina je bila v veliki negotovosti. Gostovanje smo že hoteli odpovedati, vendar je prispel iz Francije telegram, v katerem nam je organizacijski odbor sporočil, da skupina lahko nastopi brez dodatnega ansambla.

Končno je prišel dan odhoda. Zbirali smo se pred »občino« v Boh. Bistrici. Po kovčkih sodeč je bilo videti, da se bomo za

Obiskal nas je Dedek Mraz

Na zadnji seji predsednikov izvršnih odborov OOS v podjetju, smo med drugim razpravljali tudi o obdaritvi otrok za novo leto. Soglasno smo se dogovorili, da se tudi za novo leto 1976 obdari otroke naših delavcev.

Na predlog, da bi bili otroci obdarjeni z enakimi darili v celnem podjetju, se je izvršni odbor OOS Rečica obvezal, da prevzame to delo in pripravi darila. Ostali izvršni odbori pa bi poravnali razliko v ceni. Program in obdaritev otrok pa naj bi organizirali odbori in to v Bohinju za OOS Bohinj, za druge OOS pa skupno na Rečici.

Tako je stekla še zadnja akcija izvršnih odborov OOS našega podjetja v letu 1975.

Da bi obdaritev bila nepozabna za otroke, smo zaprosili tovariša Fistra, ravnatelja Osnovne šole dr. Janeza Mencingerja, da bi nam pripravili kratak program z nastopom Dedka

Mraza. Obljubo je izpolnil z lepim programom.

Zadnjega delovnega dne 30. 12. 1975 ob 13.30 so se začeli zbirati v okrepčevalnici najmlajši člani družin naših delavcev. Ko se je bližal čas za začetek programa, je okrog 200 majhnih postav gledalo proti vratom prihod Dedka Mraza z njegovimi vilami. Po kratkem programu je končno spregovoril tudi Dedek. Z lepimi besedami je otrokom povedal marsikaj koristnega in dobrega. Ob koncu pa jim je zaželel mnogo dobrih uspehov, kakor tudi poslušnosti v novem letu 1976. Nato je Dedek obdaril vse otroke z dokaj lepimi darili.

Zadovoljno so odhajali iz naše tovarne v spremstvu staršev in stiskali k sebi vsak svoje darilce.

V imenu izvršnega odbora OOS TOZD Bohinj vam za novo leto 1976 želim mnogo delovnih uspehov in osebne sreče!

K. J.

Potovanje v Grčijo iz popotne torbe Rafka Šolarja

(Nadaljevanje)

Ko se pricinaš preko Turčije, Iraka in Perzije v Indijo, zgledaš kot egiptovska mumija, ves otrdel in izčrpan. No, od tam sta nameravala preko Burme v Singapur, naprej pa z ladjo v Port

Darwin v severni Avstraliji. Tam sta se nameravala zaposliti kot rudarja v premogovniku. Tam je zaslužek še najboljši. To, da sta bila po poklicu učitelja, sploh ne igra vloge. Kadar jima slučajno zmanjka denarja, gresta v kako

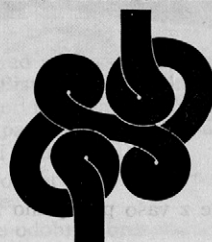
ambulanto in prodasta dva dcl krvi, kar na Vzhodu dobro plačajo. Izstopila sta v Solunu in kmalu potem se je zdanilo. Vse dopoldne smo se vozili skozi Grško Makedonijo in Tesalijo, kjer se vrste polja maka in sončnic. Pokrajina je gričevnata in »dizelca« je hrope premagovala vzpone. Mornar, ki je bil ponoči tako zgovoren, je spet spal. Amerikane naju je povabil še na eno rundo, potem pa smo okoli treh popoldne končno prispeli v Atene.

Atene. Od prijetne družbe v kupeju se je bilo kar težko posloviti, a po tridesetih urah drenjanja in cincanja v vlakcu nama je kar prijalo pretegniti utrujene in razbolele ude. O Grčiji nisva vedela kaj dosti več kot, da prva črka abecede ni a ampak alfa in prva stvar, ki sva jo srečala je bilo pivo, pa ne Union ampak Alfa, ki naju je ravno tako odžejalo. Podala sva se na potep po mestu in prvi vtisi so bili res lepi.

Mesto je grajeno na gričih in vse hiše od barak do nadstropnic so bele, tako da bi Atene res lahko imenovali Belo mesto ne pa kot pomotoma Ljubljano večkrat imenujemo. Vse hiše imajo ravne strehe, da se ljudje ob večerih tam hladijo, pripravljajo večerje in zabave, nekateri pa tam kar spijo. Nad mestom pa veličastno stoji Akropola, kot nima priča nekdanje veličine in bogastva. Videla sva jo že v perspektivi in na slikah, ampak resničnost je preseglala pričakovanja. Koncem septembra se pri nas poletna sezona že končuje, v Atenah pa je bil še pravi poletni živžav. Po mestu sva srečala več ljudi, ki so ponujali sobe in penziona. Vsiljivo so nama ponujali vizitke z naslovom svojega penziona, tako da sva jih imela že celo zbirko. Vsi so obljubljali konfort, lep razgled, kopalnico z toplo in mrzlo vodo, zajtrk v posteljo in podobno. Vsakemu sva zagotovila, da greva sigurno v njegov penzion, sicer naju sploh ni spustil iz rok. Že sva se hotela odločiti za eno od ponudb, a sva se spomnila, da nimava nič drahm. Stopila sva v prvo menjalnico, a tam niso menjali drugega kot konvertibilne valute. V banki niso menjali večjih bankovcev kot za deset dinarjev, midva sva pa imela samo »ta rdeček«. V naslednji banki so nama pred nosom zaprli in šele v Narodni banki sva po treh napačnih, odkrila pravo okence, kjer so nama zamenjali velike bankovce po ugodnem kurzu.

Mračilo se je že in prenočišča še nisva našla. Odločila sva se za youth hostel, neke vrste počitniški dom. Nekoga sva vprašala za pot, pa je rekel, da do jutra ne bova tam, če ne greva na avtobus, ki naju je odpeljal na predmestni grič. Crko za črko sva postavljala imena ulic, ker včasih vse prav pride in res je dobro, da smo pri fiziki spoznali nekaj grških črk.

Prepotena in utrujena sva končno našla dom, a bil je zaklenjen. Odprl nama je starejši možakar in z besedo »full« objasnili vse. Hostel je bil poln mulcev iz Anglije, ki so bili na šolskem izletu. Kar lep izlet, če pomislim, da smo šli mi v Bohinj. Nahrbtnike sva počasi in utrujeno naprtila nazaj na hrbet in jo mahnila proti vratom. Starega je verjetno ganil najin beden izgled in za nama je vprašal od kod sva. Maks utrujeno pravi, da sva iz Jugoslavije. Staremu se je obraz kar razlezel v nasmeh in naju je poklical nazaj. No, bomo že nekaj našli. Peljal naju je na streho, kjer je bilo nekaj pogradov pod plateno plahto skozi katero se je videlo kar precej zvezd. Stari je še dejal, da je Tito good prezident in taka demokracija pa drek, v mislih je imel diktaturo fašistične hunte. Nama se je kar samo smejalo. Tuš nama je vrnil svežino in zaspala sva kot ubita. Ponoči je pihal veter z morja in na strehi je bilo prijetno hladno. Nekajkrat sem začutil, da se postelja guga, Maks pa je bil mnenja, da bo vihar. No, proti jutru se je pomirilo, vendar postelja se je kljub temu še včasih zamajala. Ravno ko sem se zbudil, sta mi pred nosom zabingljali dve blagodišeči stopali. »No, to je bil tisti vihar,« sem rekel Maksu. Ponoči sta prišla še dva Dunajčana, ki sta spala nad nama, namenjena pa sta bila naprej na vzhod v Indijo. Stari naju je zjutraj še povabil na kavo, potem pa sva odšla na ogled mesta. Med potjo sva nakupila še kruh in mleko in potem zajtrkovala v parku. Nabralo se je kar precej gledalcev in zgleda, da Grki nimajo navade zajtrkovati v parku. V mestu si lahko naja-

meš taxi ali kočijo, midva pa sva najela bicikelj. To je bil star tandem, verjetno še izpred vojne, vendar vse je boljše kot peš. Možakar sploh ni zahteval denarja v naprej ampak je samo pogledal potne liste in dejal, da naj se vrneva do večera. S polno paro sva oddrvela na Akropolo. Leži kakih sto metrov nad mestom na griču. Njen začetek sega okrog 1500 let pred našo ero. Takrat to ni bila samo trdnjava, ampak celo mesto na strateško pomembnem in zavarovanem položaju. V šestem stoletju, ko so se Atene razvile v trgovsko in prometno središče, pa postane Akropola, svet kraj, kjer so gradili le templje v čast bogovom z Olimpa.

V četrtem stoletju pred našo ero, ko je bila atenska država na višku svoje moči in ugleda, je bila akropola najlepše okrašena. V Pantheonu, to je Zeusovem templju so hranili šest metrov visok kip Zeusa narejen iz zlata in srebra, ki ga je naredil znani kipar Fidias. V dobi vladanja Perikleja so Atenci pod njegovim vodstvom premagali perzijce v bitki pri Marathonu, ko je Filipides pretekel 42 km, da sporoči veselo novico o zmagi Atencev. Od takrat je maraton še danes olimpijska disciplina. Seveda sva si ogledala tudi veličastni olimpijski stadion od koder vsake štiri leta poneso v svet olimpijski ogenj. Grajen je v obliki podkve na ostankih antičnega stadiona. Ohranjen je še kamnit prestol za najuglednejšega obiskovalca iger in spodnjih devet vrst kamnitih klopi.

(Se nadaljuje)

Humor

NI OSTAL DOLŽAN

Miha: »Kam pa greš Janez?«
Janez slabe volje odrezavo reče: »Za nosom!«
Miha tudi slabe volje vrne: »Pri tvojem boš pa dolgo hodil, predno boš na cilju!«

NA GORENJSKEM

Janezu spodrsne in pade s strehe. Žena, ki se ji ni najbolj ljubilo kuhati kosilo zavpije Janezu, ko je padel mimo kuhinjskega okna: »Janez, ali bi kosil kar v bolnici?«

OTROŠKA LOGIKA

Tonček: »Stric, ali veš, da si ga polomil, ker se nisi po maturi na učiteljski učil učiti še za zidarja!«
Stric: »Ja, Tonček, kakšno povezavo pa ima to?«
Tonček: »Dvojne počitnice bi imel — kot učitelj poleti, kot zidar pa pozimi.«

POLOMIJA

Gost: »Natakar, ali mi prinese čaj brez žganja!«
Natakar: »Ne morem. Žganja nimamo. Ali je lahko brez ruma?«

Kronika

STANJE ZAPOSLENIH
KONEC DECEMBRA 1975

TOZD »Tomaž Godec« Bohinjska Bistrica 386 in 13 vajencev
TOZD Bled 268 in 11 vajencev
TOZD Mojstrana 51 in 1 vajenec

TOZD Podnart 58
TOZD Trgovina 11
DSSS 73

Skupaj 847 in 25 vajencev

Poročila sta se:

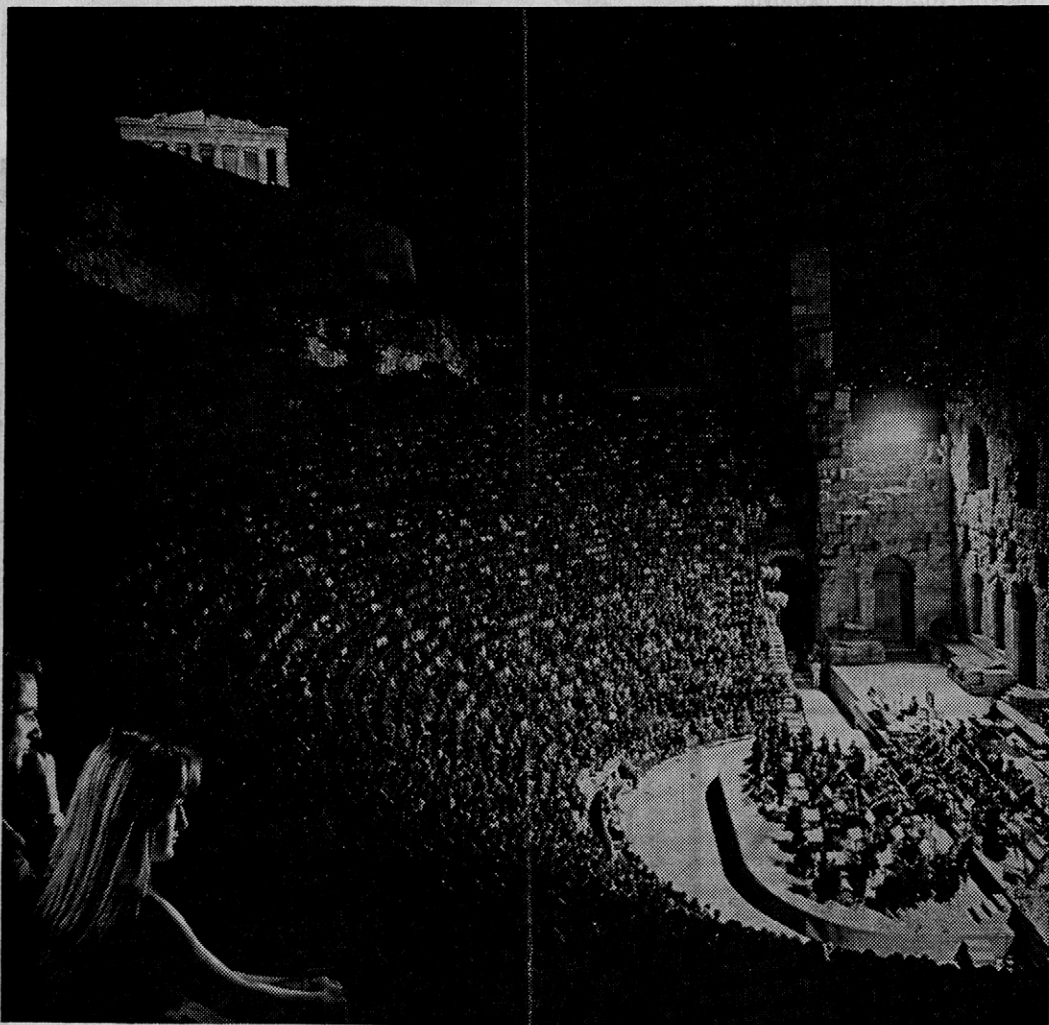
Mikelj Francka
Oblak Alojz

Franc s trobento

Poklukar Franc — mož od žene Mare povem vam, to je fant od jare. Po domače mu Martinež pravmo, če kot kolegi se pozdravmo. Na žagi bo penzjon zaslužu, se z drugo firmo on ni družu. Ta človek ni kar tja v en dan, bil on je tudi partizan. Menda v Prešernovi celo brigadi, kjer mnogo jurišali so za Svabi. Po službi pa je mali kmet, ima kravic osem manj k deset. Je pravi on nam fenomen, poslušate kaj vam zdaj povem. Za glasbo on je strašno vnet, naj bo pozimi al polet. Nebroj je prostih dni in ur porabil

za ta šmentan dur, pa še za druge obvestila ni konca kraja majka mila. Naj lepo bo al slabo vreme, trobento si na ramo dene. Je ni proslave al pogreba, če šli so, da ne blo b'ga treba. Vrh tega je še vzgojitelj pravi, vse tri otroke h godbi spravi. Za boga je družine ni, da štrije bi pri godbi bli. Naj naš France bil zdrav, naj še dolgo diha, še dalje v trobento piha.

TOGO

Festival v Atenah, ki se odvija v starem obnovljenem gledališču